

Sygn. akt VI Ga 321/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie : SO Renata Bober

SO Barbara Frankowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **A. W.**

przeciwko: **Telewizji (...) SA w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w R., V Wydziału Gospodarczego, z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt V GC 1751/14

u c h y l a zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w R. V Wydziałowi Gospodarczemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSO Renata Bober SSO Andrzej Borucki SSO Barbara Frankowska

Sygn. akt VI Ga 321/15

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 23 grudnia 2015r.

Powódka A. W. wniosła o zasądzenie od pozwanej Telewizji (...) SA w W. kwoty 28 548,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu podając w uzasadnieniu, że strony w dniu 13 grudnia 2013 r. zawarły umowę partnerską w celu organizacji imprezy turystycznej do W. pn.: „Kanonizacja z Telewizją (...)”. Na podstawie tej umowy pozwana zobowiązała się m.in. do organizacji rekrutacji grupy uczestników w liczbie minimum 120 osób pełnopłatnych (§ 5 umowy), a przypadku niespełnienia warunku minimalnej liczby uczestników organizowanej imprezy do zwrotu całości otrzymanego wynagrodzenia (§ 8 ust. 7 umowy). Pozwana nie wywiązała się z umowy, bo zrekrutowała grupę tylko 33 osób. W związku z tym strony w dniu 25 marca 2014 r. zawarły dodatkowe porozumienie w celu zminimalizowania strat i zapobieżenia wzajemnym roszczeniom. Rozliczenie między stronami miało nastąpić po zakończeniu rekrutacji. Wskutek działań powódki udało się zminimalizować straty z kwoty 17 401,30 EUR do kwoty 8.590,10 euro (oszczędzając 8.811,20 EUR). Celem dokonania rozliczenia kosztów faktycznie poniesionych przez powódkę wystawiła ona fakturę marżę nr (...) z dnia 30.05.2014r. na kwotę 36.076,42 zł tytułem kosztów nie zrealizowania przez pozwaną umowy partnerskiej oraz fakturę marżę numer 5/05/2014 z

dnia 27.05.2014r. na kwotę 1.870 zł, jako dopłata do jednego uczestnika ze strony pozwanego to jest A. J.. Na żądanie pozwanej powódka wyspecyfikowała co składa się na kwoty wynikające z faktur wskazując w rozliczeniu, że poniosła łączne koszty w wysokości 37 548,42 zł (36 078,43 zł + 1470 zł jako dopłata do jednej osoby), którą to kwotę pomniejszyła o 9.000 zł przysługującą pozwanej spółce. W konsekwencji żądanie objęte pozwem to kwota 28.548,42 zł. Jako podstawa prawna powództwa wskazana została odpowiedzialność kontraktowa pozwanej za nienależyte wykonanie zobowiązania - art. 471 k.c.

W dniu 27 października 2014r. w sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 42).

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu zarzucając, że na podstawie umowy partnerskiej nie otrzymała od powódki jakiegokolwiek wynagrodzenia, które podlegałoby zwrotowi w trybie § 8 ust. 7 umowy oraz, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanej na podstawie art. 471 kc, a nadto powódka nie wykazała wysokości szkody, związku przyczynowego między szkodą a działaniem pozwanej i zobowiązania pozwanej do pokrycia szkody.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała fakt zawarcia umowy wskazanej w pozwie oraz, że ostatecznie nie doszło do zgromadzenia podanej w umowie minimalnej liczby 120 uczestników.

Wg pozwanej umowa stron wymagała uprzedniej wypłaty wynagrodzenia, aby powódka mogła żądać jego zwrotu.

Kwestionując roszczenie sformułowane na podstawie art. 471 k.c. pozwana zarzuciła, że szkoda nie powstała w wyniku nienależytego wykonania umowy przez nią ale jest wynikiem jednostronnej i nieuzgodnionej z pozwaną decyzji powódki, która zarezerwowała za wcześnie i zbyt dużą ilość autokarów oraz miejsc hotelowych. Umowa nie zobowiązywała powódki do wykonania tych czynności dla minimalnej liczby uczestników. Skoro powódka podjęła decyzję o rezerwacji miejsc hotelowych i autokarów samodzielnie, mimo nie otrzymania listy uczestników, to robiła to na własne ryzyko i powinna ponieść odpowiedzialność. Dla wykazania wysokości szkody powódka przedstawiła arbitralne rozliczenie należności i złożyła ogólnikowe wyjaśnienia co uniemożliwiało pozwanemu dokonanie weryfikacji zasadności pozycji kwot z rozliczenia. Pozwana od początku kwestionowała prawidłowość wyczenia i zarzucała, że żadne dokumenty nie wykazują, iż poniesione koszty związane były z realizacją wyjazdu na kanonizację Jana Pawła II, bądź dotyczą uczestników zrekrutowanych przez pozwanego. Faktury wystawione przez francuską agencję są niejednoznaczne, a warunki generalne do faktury z dnia 9.01.2014r. przewidują pomniejszenie kosztów imprezy w przypadku zmniejszenia liczby osób. Wątpliwość budzi także faktura powódki nr (...)z uwagi na rozbieżność kwot na, które opiewa: raz na 1.870 zł, a drugi raz na 1.470 zł.

W toku sporu strony podtrzymały swoje stanowiska, przy czym powód w odpowiedzi na zarzut niewykazania wysokości szkody i kwestionowania wyczenia powódki zaoferowała dowód z opinii biegłego dla potwierdzenia jej wyczeń i ustalenia na podstawie dokumentów księgowych czy i jakie koszty zostały poniesione przez powódkę i czy były związane z realizacją umowy stron.

Sąd Rejonowy w R.wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r. uwzględnił powództwo w całości zasądając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 28 548,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2014r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz łącznie kwotę 3.845 zł tytułem kosztów procesu (pkt II). Wydając powyższy wyrok Sąd Rejonowy ustalił, że sposób organizacji rekrutacji uczestników należał do pozwanej, która realizowała ten obowiązek poprzez spoty reklamowe i stronę internetową. Powódka zrealizowała rezerwację miejsc noclegowych, obsługi pilotów, przewodników i autokarów zaraz po zawarciu umowy, w grudniu 2013r. Ostatecznie zorganizowano grupę 33 osób. W związku z niewywiązaniem się z umowy przez pozwanego powódka poniosła koszty w wysokości 37 548,42 zł. Konieczność dokonania powyższych rezerwacji istniała zaraz po zawarciu umowy. Kiedy okazało się, że nie ma odpowiedniej liczby uczestników powódka na podstawie porozumienia z pozwaną, aby minimalizować koszty odsprzedała niektóre rezerwacje. Pozwana nie wywiązała się z umowy i nie rekrutowała uczestników zgodnie z porozumieniem, czyli poprzez zawieranie z nimi umów. Powódka ostatecznie wystawiła pozwanej faktury marże, a to nr (...) na kwotę 36.078,42 zł i nr (...) na kwotę 1.470 zł, a następnie pomniejszyła poniesione koszty o kwotę 9.000 zł stanowiącą na mocy § 8 umowy wynagrodzenie

pozwanej za zorganizowanie informacji, reklamy, marketingu i promocji w celu ogłaszania uczestnictwa w imprezie turystycznej.

Powyższe ustalenia Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, zeznania świadków i stron, pomijając dowód z opinii biegłego, który został uznany za niepotrzebny.

Na podstawie powyższego Sąd Rejonowy przyjął, że strony łączyła umowa nienazwana, dopuszczalna w świetle zasady swobody umów (art. 353¹ kc), wg której powódka, jako organizator odpowiadała m.in. za organizację usług hotelowych na czas trwania imprezy turystycznej, organizację transportu autobusowego na trasie Polska – Włochy – Polska, a także zapewnienie usług polskiego pilota wycieczek, pozwana, jako partner odpowiadała natomiast za organizację i rekrutację grupy uczestników imprezy w liczbie minimum 120 uczestników. W związku z niewywiązaniem się z tego obowiązku przez pozwaną powódka dochodzi spornego roszczenia na podstawie art. 471 k.c. Powódka zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 kc) wykazała w sposób niewątpliwy fakt nienależytego wykonania obowiązków przez pozwaną, bo nie udało się jej zrekrutować minimalnej liczby uczestników. Pozwana nie wykazała, że nie ponosi z tego tytułu odpowiedzialności. Obowiązek szybkiej rezerwacji przez powódkę hoteli wynikał z charakteru imprezy, dużego zainteresowania wydarzeniem i w świetle doświadczenia życiowego stanowił gwarancję należytego wykonania zobowiązań. Stanowił przejaw należytej staranności powódki, przy uwzględnieniu zawodowego charakteru jej działalności w zakresie organizacji imprezy turystycznej. Pozwana przyjęła na siebie w obowiązek rekrutacji 120 osób, czemu nie sprostała i za co ponosi odpowiedzialność. W toku procesu nie wykazała żadnych przesłanek ekskulpujących ją od tej odpowiedzialności. Wg Sądu Rejonowego powódka wykazała wysokość szkody, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając w apelacji naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i:

- pominięcie oceny przepisu § 8 ust. 7 łączącej strony umowy i wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosku, że powódce należy się zwrot kosztów lub jakiegokolwiek wynagrodzenie z tytułu realizacji umowy partnerskiej z dnia 13.12.2013r. i przyjęcie, że powódce należy się naprawienie szkody z art. 471 k.c., podczas gdy strony w § 8 ust. 7 umowy partnerskiej ustalił ściśle sytuację, w której pozwana będzie miała obowiązek zapłaty;

- uznanie, że rezerwowanie z dużym wyprzedzeniem przez powódkę było wynikiem szczególnej troski, a nie własnego ryzyka.

Na tej podstawie pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pozwana podtrzymała argumentację, że w świetle § 8 ust. 7 umowy warunkiem jego zastosowania było uprzednie otrzymanie wynagrodzenia, co nigdy nie nastąpiło. Sąd Rejonowy nie rozważył zaś wpływu treści przepisu § 8 ust. 7 umowy na zaistnienie i wysokość roszczenia powódki. Wg pozwanej strony ustaliły w umowie, że jedyną sankcją za nie zebranie 120 osób chętnych na wycieczkę jest zwrot powódce przez pozwaną uprzednio otrzymanego wynagrodzenia, a to z tytułu prowadzenia akcji reklamowej i promocyjnej. Strony jasno ustalił sankcje za niewywiązanie się ze swoich zobowiązań, co było oparte o skalkulowane ryzyko biznesowe w chwili zawierania umowy. Układ biznesowy był prosty: pozwany prowadzi promocje i reklamy i jeżeli będą skuteczne – zbierze 120 osób to otrzyma wynagrodzenie, a jeżeli nie to nie otrzyma go. W umowie nie było mowy o żadnych dodatkowych sankcjach, poza brakiem wynagrodzenia. Pozwana świadomie poniosła ryzyko, bo nic nie zarabiając poniosła koszty kampanii reklamowej. Powódka natomiast niezasadnie chce obciążyć kosztami swojego ryzyka pozwaną. W konsekwencji nie może być podstawą zasądzenia należności przepis art. 471 k.c. Powódka nie wykazała faktu poniesienia szkody, jej wysokości ani faktu, że pozwana jest podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody, bo w umowie nie ma żadnego szczególnego przepisu pozwalającego żądać od pozwanej zapłaty jakiegokolwiek kwoty. Szkoła powódki nie powstała w wyniku nienależytego wykonania umowy przez pozwaną, a jest wynikiem wyłącznie

działań powódki. Pozwana zwróciła też uwagę na wystawienie przez powódkę faktur VAT jak za usługę, chociaż sąd I instancji używa terminu „naprawienie szkody”.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów, kwestionując jakoby § 8 ust. 7 umowy partnerskiej stanowi swoisty rodzaj kary umownej mający wyrównać szkodę w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Nie można uznać, aby przepis ten miał wyłączać odpowiedzialność kontraktową pozwanej z art. 471 k.c. Odnośnie zarzutu niewykazania zaistnienia szkody i jej wysokości powódka wskazała na przedłożone w sprawie dokumenty źródłowe w postaci faktur wystawionych przez kooperantów zagranicznych, a także polecenia przelewów obrazujących fakt rzeczywistego poniesienia kosztów, które to dokumenty nie budziły wątpliwości sądu co do ich wiarygodności i korelowały z zeznaniami osób przesłuchanych w sprawie. Powódka powtórzyła także argumentację przemawiającą za koniecznością wykonania z dużym wyprzedzeniem niezbędnych rezerwacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki okazała się uzasadniona, chociaż nie wszystkie zarzuty w niej podniesione podziela Sąd Okręgowy.

W niniejszej sprawie pozwana, zarówno w postępowaniu przed Sądem Rejonowym jak i postępowaniu odwoławczym, kwestionowała swoją odpowiedzialność zarówno co do zasady (brak odpowiedzialności umownej i odszkodowawczej na podstawie przepisów ogólnych) jak i co do wysokości (brak wykazania przez powódkę poniesienia szkody i jej wysokości). Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów pozwanej co do braku podstaw do przypisania jej odpowiedzialności kontraktowej z tytułu niewykonania, nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). Niewątpliwie treść łączącej strony umowy partnerskiej nie wyłącza przepisów ogólnych o odpowiedzialności odszkodowawczej stron na podstawie art. 471 kc. Treść § 5 ust. 1 umowy stron nie budzi wątpliwości i wynika z niego, że pozwana przyjęła na siebie obowiązek organizacji i rekrutacji grupy uczestników imprezy turystycznej w liczbie min. 120 osób pełnopłatnych. To nie wyczerpywało obowiązków pozwanej, która miała także podpisywać, zbierać i dostarczać uczestnikom wyjazdu umowy zgłoszeniowe (§ 5 ust. 5), doręczać uzupełnione i podpisane przez uczestników umowy zgłoszeniowe powódce (§ 5 ust.6), dostarczać jej listy uczestników i aktualizować je (§ 5 ust. 7-9). Umową pozwana przyjęła więc na siebie obowiązek zrekrutowania co najmniej 120 pełnopłatnych uczestników imprezy i za osiągnięcie tego rezultatu odpowiadała. Z treści umowy nie można wywieść stanowiska apelacji, że pozwana zobowiązała się jedynie do poczynienia starań w tym zakresie i w zależności od tego otrzyma albo nie otrzyma wynagrodzenia. W § 8 ust. 7 umowy strony przewidziały skutek w postaci zwrotu przez pozwaną wypłaconego wynagrodzenia za czynności, o których mowa w § 6 ust. 1 umowy (organizowanie działalności informacyjnej, reklamowej, itd.) jednakże ani z treści umowy, ani z okoliczności jej zawarcia, ani z celu umowy nie można wywieść, że zgodnym zamiarem stron było wyłączenie odpowiedzialności kontraktowej pozwanej z tytułu niewykonania, nienależytego wykonania zobowiązania. Strony w umowie postanowiły, że w sprawach nieuregulowanych umową odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego, czyli także odpowiedzialność kontraktowa z art. 471 kc. Zgodnie z umową pozwana miała otrzymać wynagrodzenie za zorganizowanie działalności informacyjnej, reklamowej, marketingowej oraz promocyjnej (§ 8 ust. 1 w zw. z § 6 ust. 1 umowy) i w przypadku niespełnienia warunku minimalnej liczby uczestników zobowiązała się do zwrotu w całości przekazanych kwot, co nie oznacza wyłączenia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej z tytułu niewykonania, nienależytego wykonania umowy na zasadach ogólnych. Takiej wykładni nie można wyprowadzić z treści umowy, a zaoferowany przez pozwaną materiał dowodowy w sprawie także nie pozwala na taką wykładnię oświadczeń woli zawartych w umowie na podstawie art. 65 kc. Gdyby bowiem brak rekrutacji minimalnej liczby uczestników skutkowało tylko nieotrzymaniem wynagrodzenia przez pozwaną realizacja spornej umowy byłaby w całości uzależniona tylko od swobodnej decyzji pozwanej, która mogłaby w ogóle nie przystąpić do rekrutacji uczestników, gdyby uznała, że nawet z bliżej nieokreślonych przyczyn nie interesuje jej możliwe do uzyskania wynagrodzenie. Pracownica pozwanej J. W., przygotowująca wraz z powódką umowę potwierdziła jednoznacznie fakt niewywiązania się przez pozwaną z obowiązku rekrutacji minimalnej liczby uczestników. Zeznała, że po przedstawieniu przez powódkę faktury dot. imprezy, na spotkaniu zorganizowanym u pozwanej: „Wówczas zaproponowaliśmy, że skoro impreza czyli kanonizacja nie wyszła tak jak miała wyjść to możemy w reklamach oddać należność. Na tym spotkaniu biuro odpowiedziało, że chciałoby jednak gotówkę”.

Treść tego zeznania w ocenie Sądu Okręgowego przemawia, wbrew stanowisku pozwanej, że strony regulacją § 8 ust. 7 umowy nie ograniczyły odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej z tytułu niewykonania, nienależytego wykonania zobowiązania tylko do obowiązku zwrotu otrzymanego wynagrodzenia. Niewątpliwie też nie można uznać, że wykonywanie przez powódkę je obowiązków umownych (zapewnienie przejazdu, noclegów, opieki pilotów, itd.) było uzależnione od postępów w rekrutacji uczestników, bo to również powinno być wyrażone w treści umowy. Nie można zasadnie czynić powódce zarzutów, że na własne ryzyko, ze zbytecznym wyprzedzeniem czyniła rezerwacje, bo charakter imprezy, jej niepowtarzalność, ogromne zainteresowanie dawały podstawę do niezwłocznego przystąpienia do wykonania obowiązków umownych i było to przejawem profesjonalizmu, tym bardziej, że strony zgodnie przyjmowały w chwili zawierania umowy, że rekrutacja ustalonej minimalnej liczby uczestników jest właściwie formalnością. W konsekwencji nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu wadliwie i sprzecznie z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjęcie, że pozwana odpowiada co do zasady wobec powódki z tytułu niewykonania przyjętego na siebie w umowie obowiązku zrekrutowania minimalnej liczby uczestników imprezy.

Jednakże brak odpowiedzialności co do zasady nie był jedynym zarzutem pozwanej w toku całego procesu. Pozwana zarzucała także, że powódka nie wykazała wysokości szkody, a składane przez nią wyjaśnienia i dowody co do żądanych kwot nie są weryfikowalne. Zarzut ten w ocenie Sądu Okręgowego jest w pełni uzasadniony. Powódka dla wykazania powództwa przedłożyła, poza wystawionymi przez siebie z tego tytułu fakturami marża nr (...)i nr (...), faktury wystawione przez A. F. w języku francuski i angielskim, zalegające na kartach 31-37, wraz z warunkami generalnymi dot. faktury nr (...) (w j. polskim) oraz historię rachunku bankowego prowadzonego przez nią Biura (...) za okres od 9.08.2013r. do 10.07.2014r. z płatnościami na rzecz A. F.. Sąd Rejonowy przyjmując za udowodnione roszczenie co do wysokości szkody oparł się na zeznaniach powódki i przedłożonych przez nią dowodach z dokumentów. Odnośnie dokumentów stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy poczynił ustalenia na podstawie faktur przedłożonych w j. obcych. Zamiast zażądać przedłożenia ich w tłumaczeniu na j. polski Sąd Rejonowy zażądał od powódki wykonanie opisu, które pozycje dotyczą pozwu, jakie kwoty i z jakiego tytułu (protokół rozprawy z 16.04.2015r. k. 131/b). W odpowiedzi na to powódka przełożyła opisy (k. 148-154), które nie mogły zastąpić tłumaczenia, nie tylko z tego względu, że trzy pierwsze opisy zawierają chociażby błędne numery faktur (jest to prawdopodobnie omyłka pisarska, ale tego nie wyjaśniono), ale opisy takie - bez tłumaczenia dokumentów - są nieweryfikowalne. Sąd Okręgowy nie podziela także stanowiska Sądu Rejonowego, że zaoferowany przez powódkę dowód z opinii biegłego dla wyliczenia wysokości szkody w oparciu o dokumentację księgową firmy powódki nie był potrzebny. Wręcz przeciwnie. W żadnym razie wyjaśnienia, wyliczenia oraz faktury powódki nie są weryfikowalne w oparciu faktury wystawione przez A. F. i płatności dokonywane na rzecz tej firmy. Z historii rachunku bankowego wynika, że powódka współpracowała z tą firmą nie tylko w celu organizacji spornego wyjazdu, ale także innych. Z faktur wystawionych w styczniu 2014r. wynika prawdopodobnie (brak tłumaczenia uniemożliwia stanowcze wnioski), że powódka rezerwowała pokoje dla 150, a nie 120 osób. Ponadto wbrew zeznaniom powódki faktury A. F. wystawione 5 czerwca 2014r. opiewają w sumie na wyższe kwoty niż faktury z 9 stycznia 2014r. Ponadto powódka czyni na fakturach adnotacje, które zupełnie nie wyjaśniają ostatecznych wyliczeń, zaś opisy robione przed procesem jak i w toku procesu nie dają się w drodze prostych działań matematycznych zweryfikować.

W tych okolicznościach podtrzymywany przez pozwaną także na etapie apelacji zarzut niewykazania przez powódkę wysokości szkody jest w pełni uzasadniony bez przeprowadzenia zaoferowanego przez nią dowodu z opinii biegłego. Nieprzeprowadzenie tego dowodu daje podstawę do przyjęcia nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy w rozumieniu art 386 § 4 kpc, czego skutkiem jest uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zgodnie z tym przepisem sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Są to fakultatywne przesłanki uchylenia wyroku pierwszoinstancyjnego i przyjmuje się, że uchylenie wyroku na podstawie powyższego przepisu może nastąpić tylko wtedy, gdy istnieją przeciwwskazania procesowe do wydania orzeczenia reformatorskiego. Zaistnienie przesłanek do zastosowania tego przepisu należy badać każdorazowo w konkretnych okolicznościach danej sprawy.

Z nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 kpc mamy do czynienia w sytuacji, gdy sąd nie zbadał podstawy materialnoprawnej dochodzonych roszczeń, jak też skierowanych przeciwko nim zarzutów merytorycznych, tj. nie odniósł się do tego co jest przedmiotem sprawy uznając, że nie jest to konieczne z uwagi na istnienie przesłanek materialnoprawnych, czy procesowych unicestwiających dochodzone roszczenie (tak SN w postanowieniu z dnia 4.09.2014r. sygn. akt II CZ 43/14).

Nierozpoznanie istoty sprawy może być podstawą uchylenia wyroku sądu

I instancji niezależnie od tego w jakim zakresie zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego. Należy bowiem mieć na uwadze, że realizacja zasady pełnej apelacji nie może prowadzić do zastąpienia przez sąd apelacyjny sądu I instancji w takim zakresie w jakim rozstrzygnięcie sprawy staje się w rezultacie jednoinstancyjne (tak SN w postanowieniu z dnia 21.05.2014r. sygn. akt II CZ 8/14).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia nie tylko niewykonania, nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną, ale również szkody i związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem/nienależytym wykonaniem zobowiązania. Zaniechanie weryfikacji wyliczenia szkody przez biegłego, do czego w ocenie Sądu Okręgowego konieczne były wiadomości specjalne, sprowadza się do zaniechania zbadania materialnoprawnej podstawy powództwa i skierowanych przeciwko niemu zarzutów.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę w pierwszej kolejności zobowiąże powódkę do przedłożenia faktur wystawionych przez A. F., zalegających na kartach 31-37 w tłumaczeniu na j. polski, a następnie dopuści dowód z opinii biegłego na okoliczności wskazane przez powódkę we wniosku dowodowym zawartym w piśmie datowanym na 2.03.2015r. (k. 72) i w zależności od wyników tego postępowania, w drodze oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie rozważy czy i w jakim zakresie powódka wykazała wysokość szkody.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 386 § 4 kpc i art. 108 § 2 kpc.